

„Daar is ze nou”, stamelde Steven en Mieke in haar zwarte aanneemjapon, met 't heldere, witte mutsje kwam naderbij. Hoog klopte haar hartje en tranen schoten in haar groote, blauwe oogen. Hier stond ze nu immers tegenover de rijke boerin van 't Heihuis, die al dat verdriet gehad had... die nu ook haar moeder werd.

„Mieke, kom hier, kindlief.” Zachtjes kwam ze dichterbij en stak haar handje uit, toen sloot nicht Matje de groote deur omdat de zon zoo in de pronk-kamer scheen en het karpel licht kon verschieten

In den kleinen moestuin zat de vrouw van 't Heihuis in 't zonnetje in haar gezangboek te lezen. Over haar rimpelig gezicht lag een vredig trekje en voor het huis op de bank onder de linde, zaten Mieke en Steven, hand aan hand.

Matje ruimde de tafel op en Grietje keek telkens nieuwsgierig om den hoek, hoe of de baas toch wel met dat mooie meisje deed.

Met langzame, droomerige passen liep Bas achter zijn schapen over de heide.

De wind bracht het gelui der dorpsklok over naar 't Heihuis, waar een blond kind het geluk weer bracht.

Een zachte, honingzoete geur steeg van de bloeiende boekweitvelden op en zweefde om de hoeve.

Hilversum, April.